

[Per Stig Møller]

lige hørt fru Lone Dybkjær sige, at den sikrer, at man får nogle bedre muligheder for at forhandle sig til rette og finde ud af det, og vi har hørt hr. Peter Duetoft sige, at denne lov er betydningsløs, for den situation opstår aldrig, og vi har hørt hr. Jan Petersen. Og dér vil jeg sige til hr. Peter Duetoft, at det ikke var mig, der nævnte antallet af medarbejdere; det var hr. Jan Petersen, der bragte det med de 520.000 ind i debatten, da hr. Jan Petersen over for SF roste sig af, hvor mange der nu ville komme til at leve med den nye lov pr. 1. januar 1996, medmindre man fik forhandlet sig frem til noget andet.

På den ene side har vi altså Socialdemokratiet, der siger, at dette her er virkelig godt: Nu kommer 500.000 mennesker under en strengere lov pr. 1. januar 1996. På den anden side har vi CD, der siger: Ha, ha, det spiller ingen som helst rolle, for ingen kommer i den situation. Og så har vi Det Radikale Venstre, som siger, at nu får man mulighed for at planlægge denne situation bedre. Og så må denne situation jo opstå, for hvis den aldrig opstår, er der jo ingen grund til at planlægge den.

Så enten er det altså noget, der opstår, og så har CD undervurderet det, eller også opstår det ikke, og så har CD ret, og så må man spørge sig selv, hvorfor i alverden den lov så skal vedtages.

(Kort bemærkning).

**Ole M. Nielsen (KRF):**

Jeg vil benytte lejligheden til at kommentere de forskellige udsagn, der er kommet: dels at loven er betydningsfuld, dels at den ikke generer nogen som helst, og dels at situationen aldrig opstår, således som hr. Per Stig Møller sagde til sidst.

Jo, situationen opstår da, at virksomheder skal flytte eller nedlægge en afdeling i en ganske almindelig rationalisering eller strukturændring af virksomheden, hvor man vil nedlægge eller flytte en afdeling med mindst 100 medarbejdere til et andet sted. Den slags sker da mange gange om året rundt omkring i Danmark eller i hvert fald flere gange om året. Og dér er der altså med denne lov sat en norm for, hvordan man skal forhandle, og hvordan man skal varsle; men det er jo ikke uhensigtsmæssigt for virksomheden, det betyder jo ingenting. Der er jo alligevel ingen virksomheder,

der kan lukke en afdeling eller flytte den med en kortere planlægningsperiode end tre måneder. Så det er da helt fint, at man her får en norm for, hvordan man skal forhandle med sine medarbejdere ved fyringer.

Det er derimod meget sjældent, at en virksomhed meget pludselig i forbindelse med en vanskelig situation osv. skal fyre 50 pct. af sine medarbejdere. Hvornår sker det for virksomheder med over hundrede medarbejdere, evt. med flere hundrede medarbejdere? Det sker jo næsten aldrig. Men nu er der her sat en norm for, hvordan man skal opføre sig, når man kører en ganske almindelig virksomhed, som man ønsker at rationalisere eller strukturændre, og det er ganske fint, at man har en norm for det. Derfor er loven god og ikke skadelig.

(Kort bemærkning).

**Helge Sander (V):**

Det er fru Lone Dybkjær's stærkt engagerede indlæg, som kalder mig herop. For fru Lone Dybkjær siger, at der skam er virksomheder i dette land, som forhandler, som opfører sig ordentligt, og som har en fornuftig planlægning.

Det vers har vi hørt mange gange; det er blevet sunget adskillige gange af mange af politikerne her i salen i de seneste måneder, hvor vi har drøftet disse varslingsregler.

Men det, som man glemmer også her i dag, og som fru Lone Dybkjær glemmer, det er, at virkeligheden er ganske anderledes. Jeg er enig i, at der er mange, som forhandler sig frem til nogle fornuftige løsninger, som opfører sig ordentligt, og som har en fornuftig planlægning. Men det, som fru Lone Dybkjær og andre glemmer, det er, at udviklingen inden for de producerende erhverv altså går så hurtigt, at der i dag er tale om en ordrehorisont, der er ganske anderledes, end da vi startede med at forhandle disse spørgsmål. Hvis man har gennemgået bilagene til denne sag i Arbejdsmarkedsudvalget, har man jo oplevet, at langt, langt de fleste af de ordreproducerende erhverv har en ordrehorisont, der er på under halvdelen af de 77 dage, som vi nu opererer med i de virksomheder, der har over 100 ansatte – altså en ordrehorisont, der er på under halvdelen af de 77 dage!

Og for at understrege virkeligheden f.eks. inden for tekstilindustrien, som har henvendt sig til udvalget et par gange, vil jeg gøre opmærk-